

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci žalobce: **M. Š.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2017, č. j. JMK 126355/2017, sp. zn. S-JMK 114933/2017/OD/Př,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 31. 8. 2017, č. j. JMK 126355/2017, sp. zn. S-JMK 114933/2017/OD/Př **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 31. 10. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 31. 8. 2017, č. j. JMK 126355/2017, sp. zn. S-JMK 114933/2017/OD/Př, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností ze dne 22. 3. 2017, č. j.: ODSČ-

36463/16-20, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125 f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 19. 2. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce předně namítá, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný, neboť neobsahuje údaj o konkrétním ustanovení příslušného právního předpisu, které mělo být porušeno. Správní orgán ve výroku uvedl toliko porušení § 10 zákona o silničním provozu, bez specifikace aplikovaného odstavce.
3. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla ukotvená v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v době rozhodování žalovaného neexistovala, neboť pojem správní delikt byl zákonem č. 183/2017 Sb. nahrazen přestupkem. Žalovaný měl proto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit, neboť nemohl být potrestán za jednání, které právní řád neoznačuje za trestné.
4. Zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 183/2017 Sb.“) byl do § 125f vložen odst. 3, kterým bylo stanoveno, že k odpovědnosti provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Dle tvrzení žalobce nabytí zákon č. 183/2017 účinnosti dne 13. 7. 2017, nikoliv již dne 1. 7. 2017. I když je v čl. CCLVII zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), určeno, že tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. K nabytí účinnosti k tomuto datu nemohlo dojít, neboť dle § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Sbírce zákonů“, zákon nabývá účinnosti až 15. dnem po vyhlášení. Jelikož k rozeslání příslušné Sbírky zákonů došlo dne 28. 6. 2017, mohl zákon nabýt účinnosti až dle obecných pravidel, tj. dne 13. 7. 2017. Výjimka, kterou je dle zákona o Sbírce zákonů naléhavý obecný zájem, nebyla zákonodárcem tvrzena ani prokázána, a proto musí být aplikována právě obecná pravidla.
5. Následně žalobce namítá absenci ustanovení, dle kterého byla stanovena sankce, ve výroku rozhodnutí. Správní orgán zohlednil pouze § 125f odst. 3 a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu. Odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu je naprosto irelevantní, když určuje, že „K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se vyžaduje zavinění“. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není patrné, zda bylo možno daný trest žalobci uložit, neboť dne 1. 7. 2017 nabytí účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky, který v § 2 odst. 6 stanoví, že pachatelé lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.
6. Žalovaným nebyl zohledněn § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, kterým byl nově zaveden institut mimořádného snížení výměry pokuty. Žalovaný měl možnost mimořádného snížení výměry pokuty alespoň zvážit a odůvodnit, proč neshledal důvod k aplikaci předmětného ustanovení. K tomu žalobce odkazuje na § 112 odst. 3 zákona o

odpovědnosti za přestupky, kde zákonodárce explicitně vyjádřil, že na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější. Žalobce zastává názor, že v daném případě byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, neboť ve věci nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti, správní orgán prvního stupně zvolil vyšší sankce při spodní hranici, čímž jasně upřednostnil preventivní charakter tohoto druhu trestu.

7. Dle názoru žalobce ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není obsažen popis protiprávního jednání. Popis skutku, který měl spočívat v „neoprávněném zastavení“ nepovažuje za dostatečný. Z výroku není ani zřejmé, jakého přestupku se měl žalobce jednáním dopustit.
8. Závěrem podané žaloby žalobce poukazuje na protiústavnost skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za zákonné a má za to, že žalovaný nebyl postupem správních orgánů zkrácen na svých právech a navrhuje zamítnutí žaloby. Odkaz na § 10 zákona o silničním provozu bez uvedení konkrétního odstavce považuje za dostatečný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Žalobcovo jednání nepřestalo být trestným. V důsledku přijaté novely (zákon o odpovědnosti za přestupky č. 250/2016 Sb.), došlo pouze k změně terminologie. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou uvedena všechna ustanovení, dle kterých byla sankce ukládána. Žalovaný trvá na tom, že správní delikt provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování ve výroku uvedené povinnosti je popsán dostatečně určitě, a to uvedením místa, data, času a odkazem na ustanovení, v jehož rozporu žalobce jednal. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32 a zdůraznil, že stejně jako Nejvyšší správní soud zastává názor, že povinnost stanovená provozovateli vozidla v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není v rozporu s ústavním pořádkem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Ze spisů vplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti. Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, bylo dne 8. 6. 2015 postoupeno Městskou policií Brno oznámení o přestupku č. j. MP-03257/07D-15. Vozidlem tovární značky Z: 22. 5. 2015 v 08:30 hodin v, na ulici neznámý pachatel nedodržel pravidla provozu

na pozemních komunikacích tím, že neoprávněně užil chodníku. Správní orgán prvního stupně zaslal provozovateli vozidla dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu k uhrazení částky ve výši 700 Kč. Žalobce písemně oznámil, že v inkriminovanou dobu řídil předmětné motorové vozidlo, zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. a uvedl jeho doručovací adresu na území České republiky, konkrétně sídlo společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. Dne 9. 11. 2015 správní orgán prvního stupně věc odložil, neboť nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

12. Správní orgán prvního stupně zahájil oznámením o zahájení správního řízení ze dne 6. 2. 2017, č. j. ODSČ-36463/16-12 se žalobcem řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Rozhodnutím ze dne 22. 3. 2017, č. j. ODSČ 36463/16-20 shledal správní orgán prvního stupně žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě nedoplnil, pouze uvedl, že rozhodnutí napadá v plném rozsahu, bez bližšího odůvodnění. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zákonné a odvolání zamítl.

IV. A Nesrozumitelnost výroku

13. Prvně žalobce namítá, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný, neboť neobsahuje konkrétní ustanovení, které mělo být porušeno. Porušení bylo správním orgánem prvního stupně konstatováno toliko jako odkaz na § 10 zákona o silničním provozu, avšak toto ustanovení je rozděleno do pěti odstavců, tedy bez bližšího určení je takováto specifikace porušeného právního ustanovení dle názoru žalobce nedostatečná.
14. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „*Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“
15. Nejvyšší správní soud se ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele motorového vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46 (veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jasně konstatoval, že:

„I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.

II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“

16. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v jím posuzované věci v konkrétní situaci dále uvedl: *„Z výrokové části vůbec neplyne, jakou normu stěžovatel porušil; neplyne z ní ani to, že se delikt stěžovatele týká neoprávněného zastavení nebo stání na přechodu pro chodce. Magistrát se proto dopustil při vymezení právní kvalifikace stěžovatelova deliktu ve výrokové části rozhodnutí takové chyby, která má za důsledek nezákonnost rozhodnutí.“*
17. Sám žalobce na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014-31 a vyzdvihl pasáž: *„Skutečnost, že výrok rozhodnutí takto rozčleněn nebyl, by sama o sobě nemusela být takovou vadou způsobující nesrozumitelnost rozhodnutí, pokud by jednotlivé části popisu skutku bylo možné přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla tím kterým jednáním porušena, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků. V daném případě však popis skutku s výčtem porušených zákonných ustanovení a s výčtem skutkových podstat přestupků nekoresponduje.“*
18. S tímto judikатурním závěrem se zdejší soud plně ztotožňuje. Tyto závěry a případné pochybení správního orgánu je však třeba, v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, vždy posoudit ve světle konkrétního případu. V posuzované věci správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že žalobce *jako provozovatel vozidla tovární značky ..., registrační značky v rozporu s § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Porušení pravidel silničního provozu spočívalo v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v ... dne 22. 5. 2015 v 08:30 hod, čímž se dopustil deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu.*
19. Je pravdou, že v § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností provozovatele vozidla, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení, na které je navázáno přesné slovní vyjádření určitého odstavce, mělo být zhodnocené jako nedostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37).

IV. B Absence popisu skutku

20. Následně žalobce namítá absenci řádného popisu skutku. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2 As 34/2006-73 uvedl v první „právní větě“: *„Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“*
21. Soud znovu opakuje, že správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále ale uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci dne 22. 5. 2015 v 8:30 hodin. Uvedeným se žalobce měl dopustit správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
22. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je patrný popis uvedením místa (.....), dne a času (22. 5. 2015 v 8:30) a způsobu spáchání (zastavení, nezajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci).
23. Podstatou citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména utzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“*
24. Podle názoru zdejšího soudu vykazuje popis jednání žalobce jako celek (místo, čas a způsob spáchání správního deliktu), uvedený ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, vady, které brání jeho ztotožnění a mohly by způsobit jeho zaměnitelnost s jiným

jednáním. Obecně se k posouzení popisu skutku zdejší soud vyjádřil v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, uveďl: „Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada *ne bis in idem*), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.“

25. Ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu říká, že „Jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.“ Skutková věta „neoprávněné zastavení na pozemní komunikaci v dne 22. 5. 2015 v 8:30 hod.“ sice jasně popisuje způsob, místo a čas použití určité pozemní komunikace, jehož právní hodnocení následně vymezuje jasně porušenou právní povinnost, nicméně místo ani způsob ve vzájemných souvislostech nejsou specifikovány dost určitě. Pozemní komunikace na adrese, je jeden ze vstupů do Fakultní nemocnice Brno. Toto číslo popisné odpovídá rozsáhlému, několik set metrů dlouhému úseku. V jisté čisti komunikace, která taktéž odpovídá adrese, je parkování an chodníku umožněno, ovšem z určení místa spáchání správního deliktu správním orgánem prvního stupně není seznatelné, ve kterém místě konkrétně k neoprávněnému zastavení došlo. Ani popis způsobu provedení nepodává bližší informaci ke konkrétnímu vymezení skutku (na rozdíl od oznámení o zahájení správního řízení, kde správní orgán prvního stupně uvedl, že došlo k neoprávněnému užití chodníku nebo stezky pro chodce).
26. Samotná skutková věta nemá obecně obsahovat právní hodnocení, nýbrž popis skutku, přičemž na tento popis musí navazovat právní věta, obsahující vymezení porušené právní povinnosti a hodnocení protiprávnosti jednání žalobce vyplývajícího ze skutkové věty. Lze tedy dát žalobci za pravdu, že z pouhé formulace „neoprávněné zastavil“ nelze seznat protiprávnost jednání, tu však lze shledat z navazující právní kvalifikace (viz výše). Právní kvalifikaci zároveň žalobce ve své argumentaci zcela vymlčuje, neboť z ní jasně vyplývá, že porušenou povinností je nesprávné užití chodníku, nikoliv zastavení v místě, kde by bylo zakázáno např. dopravní značkou. Tomu následně odpovídá i kvalifikace možného přestupku.
27. Smyslem co možná nejpresnějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zájem na zachování právní jistoty, eliminace nebezpečí záměny skutku, a potažmo opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Tento názor ostatně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, www.nssoud.cz, kde uvedl, že „v rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě

i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...) jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě“. V tomto případě však popsaný způsob spáchání správního deliktu ve spojení s neurčitým místem spáchání nezaručuje jeho nezaměnitelnost.

28. Podle názoru soudu není popis protiprávního jednání dostatečně určitý a nezaměnitelný a žalobní námitka proto je důvodná.

IV. C Neexistence skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a příznivější právní úprava

29. Žalobce dále namítá, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného již neexistovala. Žalobce byl potrestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné. Skutečnost, zda se mohl žalobce, jakožto provozovatel vozidla dopustit přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, by měl žalovaný posuzovat znovu po vrácení věci k dalšímu řízení.
30. Krajský soud tuto námitku neshledal důvodnou. S účinností od 1. 7. 2017 byl zrušen zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon č. 200/1990 Sb.“), který obsahoval obecná pravidla správního trestání procesního i hmotněprávního charakteru. Na rozdíl od něj nový předpis - zákon o odpovědnosti za přestupky - neobsahuje skutkové podstaty přestupků. Tyto jsou obsaženy v zákoně č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Jednou z podstatných změn nové úpravy správního trestání je, že pojem přestupek nově zahrnuje kromě přestupků v dosavadním slova smyslu také tzv. jiné správní delikty. Obecná pravidla a principy stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky platí společně pro všechny skutkové podstaty přestupků.
31. Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustila *správního deliktu* tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Zákonem o odpovědnosti za přestupky s účinností od 1. 7. 2017 byl odst. 1 předmětného ustanovení změněn tak, že provozovatel vozidla se dopustí *přestupku* tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
32. Krajský soud při posouzení předmětné námitky vycházel i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Změnou právní úpravy správního trestání v průběhu řízení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27 a uvedl, že: „...nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (například nižší výměru pokuty).“

Skutkovou podstatu porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví, což je pouze výrazem trestní politiky státu, neboť i „*Rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce*“ (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27).

33. Dle přechodných ustanovení, konkrétně dle znění § 112 odst. 1 zákona, věty první, o odpovědnosti za přestupky, *se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí se na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, jako na přestupky podle tohoto zákona.* Porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. (o odpovědnosti za přestupky) dospěl soud k závěru, že došlo pouze ke změně terminologické. Jedním z důvodů pro přistoupení k této změně bylo především to, že právní úprava přestupků byla obsažena zejména v zákoně č. 200/1990 Sb., který představoval úplnou kodifikaci obecné části přestupkového práva. Zákon vymezil pojem přestupek, zavinění a jeho formy, věk a přičetnost jako podmínky deliktní způsobilosti fyzických osob (tj. způsobilosti k protiprávnímu jednání), některé okolnosti vylučující protiprávnost, důvody zániku odpovědnosti za přestupek apod. Pokud jde o zvláštní část přestupkového práva, byl zákon č. 200/1990 Sb. jen částečnou kodifikací skutkových podstat přestupků. Skutkové podstaty přestupků a sankce za ně byly a jsou i nadále obsaženy také v jiných zákonech. Skutkové podstaty správních deliktů byly obsaženy v početné řadě jiných zákonů.
34. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné.
35. Analogicky lze v této souvislosti odkázat i na novelu trestního zákona č. 40/2009 Sb., která založila kategorizaci soudně trestných jednání na bipartici - zločin a přečin a již bylo opuštěno od do té doby používaného pojetí jednotného deliktu. Pojem trestného činu byl zachován jako nadřazený termín, ovšem nadále se používají pouze termíny zločin a přečin (případně zvlášť závažný zločin). Tato skutečnost však neměla za následek, že by jednání naplňující znaky skutkové podstaty trestného činu, který je nově nazýván přečinem či zločinem, nebylo považováno za trestné. Ke shodnému postupu přistoupil zákonodárně i v rámci novely správního trestání, kdy naopak přešel k pojetí jednotného deliktu, a to přestupku.

IV. D Zavinění jako znak skutkové podstaty

36. Žalobce se v další části žaloby zabývá otázkou, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., se stalo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do

13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění, jakožto znak tohoto přestupku, odstraněno. V mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu i zavinění. Jedná se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou, a to z následujících důvodů.

37. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb., byl vyhlášen ve sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona o Sbírce zákonů sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb., splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
38. Krajský soud v posuzované věci neshledal důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu dle ustanovení čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb., by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již krajský soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, který nabyl účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Tak tomu bylo například i v případě zákona č. 460/2016 Sb., jež představoval, mimo jiné, první novelu zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, který byl ve sbírce zákonů vyhlášen dne 30. 12. 2016. Část této novely týkající se rozhodování o přezkumu osob zbavených či omezených ve způsobilosti k právním úkonům před 1. 1. 2014 nabyla účinnosti téhož dne, kdy byl zákon vyhlášen.
39. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb., změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Tím, že zákonodárce, vložil do § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění, a to až novelou č. 183/2017 Sb., nic nemění na tom, že by v průběhu procesu novelizace správního trestání bylo uvažováno o přechodu od objektivní

odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, než-li obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.

40. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti 1. 7. 2017, není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.

IV. E Absence zákonného ustanovení o uložené sankci ve výroku rozhodnutí

41. V neposlední řadě žalobce namítá absenci ustanovení ohledně sankce ve výroku, dle kterého bylo rozhodováno, neboť odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu je naprosto irelevantní, když určuje, že „*K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se vyžaduje zavinění*“. I když v mezidobí došlo ke změně zákona o silničním provozu, mělo žalovaným dojít k úpravě výroku rozhodnutí, zejména také s odkazem na § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dále je poukazováno na to, že výrok rozhodnutí neobsahuje konkrétní ustanovení o sankci, a proto nelze dojít k závěru, na jaké hranici se sankce pohybuje, či ji lze v uvedené výši vůbec uložit.
42. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že z rozhodnutí nelze seznat, zda je výše uložené sankce zákonná a zda bylo tento druh trestu v předmětné výši možno uložit. Správní orgán prvního stupně ve výroku odkázal na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu (účinného v době spáchání správního deliktu). Tento stanovoval, že „*Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč*“. Zákon č. 183/2017 Sb., který novelizoval předešlé znění, v bodě 40 stanovil, že „*V § 125f se za odstavce 2 vkládá nový odstavec 3, který zní: „(3) K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.“. Dosavadní odstavce 3 až 5 se označují jako odstavce 4 až 6.*“. Tuto změnu žalovaný reflektoval závěrem svého rozhodnutí na str. 5, když rozebíral otázku aplikovatelnosti znění zákona na daný případ. Ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, na které taktéž správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí odkázal, stanovovalo, že *za přestupek se uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k)*. Žalobce se měl dopustit porušení povinnosti mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Z výroku je jasné seznatelné, podle kterých ustanovení správní orgán výši pokuty stanovoval.
43. Ustanovení § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovuje, že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. Odstavec 6 téhož zákona určuje, že pachateli lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.

44. K § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky zákonodárce v důvodové zprávě uvedl: „Pachatelé lze uložit pouze takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Správní trest se ukládá podle zákona účinného v době spáchání přestupku, ale uložit lze pouze takový druh správního trestu, jehož uložení dovoluje zákon účinný v době rozhodování o tomto přestupku. Toto ustanovení je výjimkou ze zásady vyjádřené v předchozím ustanovení, podle kterého se zásadně posuzuje trestnost činu podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, i ze zásady, že dřívějšího nebo nového zákona má být užito jako celku. Důvodem takovéto právní úpravy je to, aby nevznikaly problémy s výkonem správního trestu, který by již účinný zákon neobsahoval.“
45. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v souladu s § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je druh a výměra správního trestu v obou předmětných zněních stejná, a proto se použije dosavadní úprava. Žalovaný správně zhodnotil obě dvě úpravy, a jelikož jsou v otázce druhu a výměry sankce totožné, použije se úprava účinná v době spáchání správního deliktu. Žalobce nemůže mít žádných pochyb o stanovené sankci, když se její úprava nijak nezměnila a zůstala stále stejná. Účelu zákona bylo postupem žalovaného naprosto vyhověno, neboť posouzením úprav dospěl správně k závěru, že daný trest lze uložit a vykonat i za nové úpravy. Žádná z úprav není pro pachatele příznivější, a proto musí být užita úprava ve znění účinném v době spáchání správního deliktu.

IV. F Mimořádné snížení výměry pokuty

46. Dále žalobce namítal, že žalovaný se nezabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty dle ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
47. Krajský soud posoudil institut mimořádného snížení výměry pokuty a dospěl k závěru, že se jedná toliko o procesní ustanovení. Zásadní otázkou, na kterou soud musel odpovědět, bylo, zda a jakým způsobem se žalovaný musel vypořádat s tím, zda přistoupí, či nepřistoupí k mimořádnému snížení výše sankce.
48. S ohledem ke skutečnosti, že zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci ustanovení § 44 nevymezuje, vycházel krajský soud analogicky z úpravy trestního práva, neboť mimořádné snížení výměry pokuty je určitou obdobu mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle § 58 zákona č. 40/2009, trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.
49. Samotné ustanovení § 58 trestního zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody stanoví, že k němu soud přistoupí za splnění několika podmínek, 1) má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné 2) a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání.
50. Oproti tomu dle ustanovení § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a)

vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.

51. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty tím, že dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravujících skutkové podstaty správních deliktů pokaždé stanovena. Tímto institutem je správnímu orgánu umožněno reagovat na okolnosti konkrétního případu.
52. Z předpisů trestního práva jednoznačně vyplývá, že soud musí při stanovení trestu uvést, jak posoudil polehčující a přitěžující okolnosti, nicméně dle ustanovení § 39 odst. 4 trestního zákoníku k okolnosti odůvodňující mimořádné snížení trestu odnětí svobody nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující.
53. Obdobná právní úprava v případě přestupků sice absentuje, nicméně je z citovaného ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky zcela zřejmé, že se jedná o skutečnosti odlišné od polehčujících okolností, které správní orgán při stanovení výměry sankce je povinen zvážit. Tedy obdobně jako v případě trestního zákona, ani správní orgán k možnosti mimořádného snížení nemá přistupovat jako k okolnosti polehčující. Nejedná se novou skutečnost, která by měla vliv na samotnou sankci. Podle názoru zdejšího soudu nemá tudíž správní orgán ani povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal. Konečně ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání pro mimořádné snížení sankce nepodal, čili ze strany žalovaného nevznikly důvody výslovně se s návrhem odvolatele vypořádat.
54. V žalobě uváděné skutečnost (nekonstatování přitěžujících okolností, preventivní charakter sankce, uložení sankce na spodní hranici, nezačínání dalšího řízení) samy o sobě podle názoru soudu nenaplnují důvody pro *mimořádné* snížení pokuty pod spodní hranici. Bylo by možné uvažovat toliko o aplikaci § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně samotná zvolená procesní obrana podle názoru soudu jasně diskvalifikuje žalobce z toho benefícia zákona, neboť z obsahu správního a soudního spisu je jasně patná procesní strategie založena na obstrukcích a vyhýbání se odpovědnosti za přestupek, resp. správní delikt.
55. Krajský soud má proto za to, že žalovaný nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl.

IV. G Protiústavnost povinnosti provozovatele vozidla

56. Krajskému soudu v Brně je známa skutečnost, že Krajský soud v Ostravě navrhl Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu pro domnělý rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem.

Tímto návrhem však není vázán a názor o protiústavnosti citovaného ustanovení nesdílí, proto se na Ústavní soud sám neobrací a nevidí ani důvod přerušovat řízení [§ 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.], a to z důvodů již uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. V něm Nejvyšší správní soud uvedl:

„Krajský soud v Ostravě navrhl zrušit toliko § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Stranou jeho pozornosti zůstala ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, jež na § 10 odst. 3 navazují a-čkoli odkazují na § 10 odst. 3 - mohou být uplatněna nezávisle i v případě, že by snad byl § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu odklizen (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu totiž doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu -srov. ... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.). Obsahově - ve stručnosti - nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasť frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či o delikty, jimiž nebyl způsoben žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále dekriminalizoval a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (vlastnictví zavazuje) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp.-přeneseně řečeno-může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, již provozovatel své vozidlo svěří (culpa in eligendo). Jakkoli by řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla za jeho špatné parkování [neoprávněné stání vozidla-§ 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] mohlo na podkladě již zmíněných Engelových kritérií spadat do tzv. trestní větve čl. 6 Úmluvy (přitom Komise pro lidská práva v rozhodnutí Duhs proti Švédsku ze dne 7. prosince 1990, stížnost č. 12995/87, vyjádřila pochybnosti, zda rozhodnutí o pokutě udělené na základě objektivní odpovědnosti dosavadnímu vlastníku vozidla za parkovací přestupek spáchaný nabyvatelem v době, kdy na něj vozidlo ještě nebylo přepsáno, vůbec spadá pod trestní obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy), z Úmluvy a ostatně ani z Listiny základních práv a svobod (srov. čl. 40) výslovně neplyne, že by trestání, zejména pak to správní, muselo být bezvýjimečně postaveno jen na odpovědnosti subjektivní, tj. za zavinění. V klasickém trestním právu ve smyslu unitrostátní klasifikace je to nepochybně pravidlem (nullum crimen sine culpa; nepřímá to plyne i ze zásady presumpce neviny). Avšak v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (nepřímá v podobě rozložení důkazního břemene a zakotvení skutkových či právních domněnek odpovědnosti za protiprávní jednání či stav, srov. rozsudek Salabiaku proti Francii ze dne 7. října 1988, stížnost č. 10519/83, pro další příklady viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 1687 s., str. 794-795, viz též citované rozhodnutí Duhs proti Švédsku, jímž byla stížnost registrovaného vlastníka vozidla nakonec odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost s tím, že presumpce jeho neviny-navzdory absenci individualizovaného rozhodnutí o vině skutečného pachatele za parkovací delikt-dotčena nijak nebyla). V našem právním prostředí se uplatňuje tradičně již od dob c. a k. monarchie a první Československé republiky [viz Prášková, H. Základy odpovědnosti za

správní delikty. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 446 s., str. 297-304, citující dílo J. Pošváře. Nástin správního práva trestního (studie o některých pojmech, zejména o vině). Praha-Brno: Orbis, 1936.] V širším kontextu, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 Úmluvy, konkrétně práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování, ani v případě rakouské právní úpravy, založené na obdobných principech, která při automatickém zaznamenání překročení povolené rychlosti ukládá provozovatelům vozidel povinnost sdělit osobu řidiče, jejíž nesplnění je samo o sobě stíháno jako samostatný správní delikt (srov. rozsudek Lückhof a Spanner proti Rakousku ze dne 10. ledna 2008, stížnosti č. 5845/00 a 61920/00; viz též rozsudek velkého senátu ve věci obdobné britské právní úpravy O'Halloran a Francis proti Spojenému Království ze dne 29. června 2007, stížnosti č. 15809/02 a 25624/02).“

57. Stejně jako Nejvyšší správní soud ve světle výše zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (a judikatury Ústavního soudu-usnesení sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. 12. 2015) nemá ani Krajský soud v Brně vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti ob stojí.

V. Shrnutí a náklady řízení

58. S ohledem k výše uvedenému nezbylo zdejšímu soudu než napadené rozhodnutí pro absenci řádného vymezení skutku ve výroku správního orgánu prvního stupně, jako nezákonné, zrušit (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
59. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Ačkoliv žalobce ve věci úspěšný byl, zdejší soud v posuzované věci shledal existenci mimořádných důvodů zvláštního zřetele hodných pro aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s. a žalobci náhradu nákladů zčásti nepřiznal. Důvody zvláštního zřetele hodné shledává soud především v konstantním obstrukčním postupu zmocněnce, kterého si žalobce zvolil pro správní řízení (společnost ODVOZ VOZU s.r.o.). Tento zmocněnec naplňuje smysl své činnosti konstantně obstrukčními praktikami, které činí jménem zastoupených, kteří si jej i s vědomím toho jako zmocněnce volí zcela dobrovolně (žalobce nevyjímaje). Obstrukční úkony jsou tak přičitatelné přímo účastníkům řízení, jejichž jménem jsou činěny. Z nepřehledného množství případů, kdy tento zmocněnec využil některou z obstrukčních taktik lze poukázat např. na řízení vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 73 A 8/2017, 73 A 14/2017.
60. Konkrétně v nyní projednávané věci zvolil žalobce dvě modelové obstrukční taktiky. První z nich spočívala v uvedení, že vozidlo řídila osoba, které se konstantně nedaří doručovat. Druhá pak spočívala v ponechání si veškerých námitek až pro soudní řízení. Bylo-li by cílem žalobce dosáhnout nápravy protiprávního stavu (především nedostatečného vymezení skutku), zcela jistě by tuto klíčovou námitku (spolu s dalšími námitkami) uplatnil v rámci odvolání, aby byla tato nezákonnost ještě v rámci správního řízení napravena. Jeho cílem (o čemž je soud právě i s ohledem na volbu zmocněnce

přesvědčen) naopak bylo využít tohoto nedostatku pro to, aby bylo správní řízení prodlouženo (v důsledku očekávaného zrušení rozhodnutí soudem) s cílem dosáhnout prekluze, potažmo finančně profitovat z přiznaných nákladů řízení. Ty soud i s ohledem na takřka formulářový způsob konstruování žalob v případě osob využívajících služeb společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. nepovažuje za skutečné, důvodně vynaložené náklady řízení.

61. S ohledem na výše uvedené shledal soud, že je na místě přiznat žalobci pouze náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, které odpovídají výši soudního poplatku, který žalobce musel uhradit. Ve zbytku soud shledal důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání náhrady nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. března 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.